

عنوان مقاله:

ارزیابی مفهوم اصالت در مواجهه طبیعت و معماری بومی با خوانش نظریه اصالت براندی؛ موردپژوهی: شهر کاشان

محل انتشار:

نشریه بوطیقای معماری، دوره 1، شماره 2 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسندگان:

هوشنگ فروغمنداعرابی - دانشجوی دکتری معماری، گروه معماری، دانشکده معماری و شهرسازی، دانشگاه هنر، تهران، ایران.

محمود ارژمند - استادیار گروه معماری، دانشکده معماری و شهرسازی، دانشگاه هنر، تهران، ایران.

خلاصه مقاله:

در تفکرات براندی مفهوم اصالت در دو وجه یعنی «۱. اصالت هنرشناسانه» و «۲. اصالت تاریخی» اثر معماری دیده می شود که این دو اصالت به هم مرتبطند؛ به این معنا که هنرمند بخشی از جامعه بوده و با زمان خود مرتبط است که مشخصه آن شرایط خاص فرهنگی سیاسی و اجتماعی اقتصادی آن است. اگر نظریه براندی درباره اصالت هنر در بستری جامع تر در نظر گرفته شود، می توان معماری را به مفهوم کلی تر از صرف فعالیت خلاق معمار یعنی به مفهوم وسیع اصالت به عنوان بیان شاخصه های فرهنگی و زیست محیطی (طبیعی) توصیف کرد. در اینجا سوال این است براساس نظریه اصالت براندی، مفهوم اصیل کاربست طبیعت در معماری بومی (در اینجا بعنوان موردپژوهی: ایران) چیست؟ روش تحقیق مقاله حاضر «توصیفی-تحلیلی» و روش «استدلال منطقی» است که از خوانش «هرمنوتیک» برای ارزیابی مفهوم اصالت طبیعت در معماری بومی استفاده شده است. یافته های تحقیق نشان می دهد که طبیعت گرایی بعنوان «ذات معماری بومی» در نظر گرفته شده و با تحلیل های صورت گرفته در این پژوهش در ارتباط با بررسی میزان عناصر طبیعت (نور، آب و فضای سبز) کاملاً مشخص شد که این بناها در ارتباط کامل با طبیعت طراحی شده و استفاده از عناصر طبیعت، بومی و محلی به همراه نکات دقیق و ظریف نحوه اجرای آن ها بیانگر همخوانی و انطباق کامل معماری با طبیعت اطراف آن است.

کلمات کلیدی:

بوم شناسی، اصالت، معماری بومی، عناصر طبیعت.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1557774>

